

φειλε, τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος· ἀλλ' ὁ λαὸς, ὡς δὲν ὤφειλεν, ἔδειξεν εἰς τὸν πολὺν τύπον τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Ὑπεράνω τοῦ κυριάρχου λαοῦ πέρασε διὰ μαγείας χρυσοῦν σύννεφον ὡς ὁ ἐπικλυδωνοδότερος τῶν πειρασμῶν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβασε. Μπορεῖ νὰ διελυθῇ τὸ σύννεφον εἰς χρυσοῦν ψιχάλισμα διὰ μερικῶν κόλπου, καὶ τώρα ἴσως δυσχερστοῦναι οἱ καλλιωπισταὶ ὅτι ἀντὶ χρυσοῦς βροχῆς θὰ ἔχουν μόνον τὴν ἀθηναϊκὴν σκόνην, ἀλλὰ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ ψιχάλισμα ἐμίανε μόνον τοὺς μυσαροὺς, πολλοὶ δὲ ἀναγκασθέντες νὰ δεχθῶσι τὸ στίγμα ἐλάφρυναν αὐτὸ κατὰ πολὺ, ἀρνηθέντες νὰ δώσωσι τὴν πωληθεῖσαν ἥδη ψῆφόν των. Καὶ προδόντες τὴν ἀτομικὴν πίστιν δὲν ἐπρόδωσαν τὴν ἐθνικὴν πίστιν.

Εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν, ὡς εἰς εὐπιστον κόρην τὴν προδοσίαν τῆς τιμῆς διὰ τοῦ χρήματος, ἐπρότειναν οἱ χρυσοκάνθαροι οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἐλαττον, ἀλλ' ἢ νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἐθνικὴν προδοσίαν ἐν τοῖς δημοτικοῖς. Καὶ κατόπιν θὰ ἐξηγόρουν τὴν προδοσίαν τοῦ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Διὰ τίνος μέσου θὰ ἐξελέγετο ὁ Μελάς ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ χρήματος; Διὰ τί δὲν ἐκαλλιέργει τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸ ἐνός, πρὸ δύο, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅπως πράττουσι πάντες οἱ εἰς τὴν πολιτικὴν κατερχόμενοι; Διότι ἐνόμιζεν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τοῦ ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ χύσῃ τῆς παραμοναῖς· ὀλίγαις χιλιάδεις εἰς τὴν ἀγοράν καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἐκλογὴν. Ὁ δὲ λαὸς τῷ ἀπῆντησεν ἀκριβῶς διότι ἔχυσε τῆς χιλιάδες αὐταῖς, τὸν κατήντησε νὰ κυλισθῇ ἐντὸς τῆς κάλπης μαζὺ μὲ τὸν Μενιδιάτην!

* * *

Ἐὰν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν κ. Μελά, πλὴν τοῦ κόσμου τῶν Ὁμογενῶν, τοῦ κόσμου τῶν Τραπεζίτων, τοῦ κόσμου τοῦ Χρηματιστηρίου, ὑποστηρίζει καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δι' ὅλης τῆς ἐπιτροπῆς τῶν πέντε ὑπουργείων, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας ἔδειξε χθὲς δύναμιν ἥτις ἀδύνατον νὰ μὴ φανῇ εὐεργετικὴ εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς πλουτοκρατικῆς δυνάμεως ὑπὸ τῆς ψῆφου τῆς πρωτεύουσας εἶνε γεγονός ὅπερ ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιρράσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ μέλλοντος. Ἐτήρησε χθὲς ἀνέπαφα εἰς πᾶς χεῖράς του ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτυχῶς ἐπαρχίαι τὰ ἐκλογικὰ του δικαιώματα καὶ τοῦτο σημαίνει πολὺ καὶ θὰ σημανῇ περισσότερο διὰ τὸ μέλλον. Τὰ ἔθνη ἀπειλοῦνται ὅταν ἡ πολιτικὴ δύναμις συγκεντρῶται εἰς χεῖρας ὀλίγων. Ἀλλ' ἐν ὅτῳ ἀμέριστον διαθέτῃ καὶ διαχειρίζεται αὐτὴν ὁ λαὸς, τὰ ἐνστικτὰ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς εἶνε τόσο καταβλητικὰ, ὥστε νὰ τὰ διαχειρίζεται πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ. Ἡ νίκη τῆς πρωτεύουσας εἶνε νίκη ἐθνικὴ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Εἶνε τόσο νίκη ἡθικὴ, ὅσον καὶ νίκη ἐθνικὴ. Ὁ χρυσὸς ἐταπεινώθη, ἐταπεινώθη ὁ μὲν καὶ ἡ πλουτοκρατία συνασπισθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Τρικούπη. Κακὸν προμῆνυμα αὐτὸ διὰ τὴν παντοκρατορίαν ἢν ἐξήτησε νὰ στηρίξῃ ἐπὶ τῶν συμφεροντῶν τῶν ὀλίγων. Δυνάτον νὰ παραδίδονται αἱ πρεσβείαι λάφυρα εἰς τὴν συνάληχίν· ἀλλὰ δὲν παραδίδονται καὶ τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα, διότι αὐτὰ εἶνε σημαῖαι καὶ σημαῖας δὲν ἐσυνείησε νὰ παραδῇ ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας. Οἱ πλανηθέντες, ὅς ἀνοιξῶσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀς ἐξιλεώσωσι τὸ ἐγκλημα τῶν· διότι, μετὰ τὴν νίκην των, νικηταὶ καὶ ἡττηθέντες· ἐσμέν ἀδελφοί. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Μελάς ἀς βαπτίσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν τρομερὰν ἡτταν ἢν ὑπέστη, διότι ἡ ἡττα αὕτη εἶνε ἰκανὴ νὰ τὸν ἐξαγνίσῃ, ἐνῷ ἡ νίκη θὰ τὸν ἐρύπαινε μέχρι συντελείας τοῦ δόγματος του. Τὸν λυπούμεθα καὶ τοὺς λυπούμεθα, καὶ ἴσως τοὺς παρῃ-

κράναμεν πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀληθοῦς δημοσιογράφου εἶνε τὸ σχηματίζειν ἐχθροὺς, καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν ἐντολὴν ἣν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ λαοῦ.

Καλιβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὑψηλότετος ἀμύστακος σχεδὸν νεανίας, μὲ σεμνὸν ἐξωτερικὸν ἀνέλαβε νὰ περιαγάγῃ ἐπὶ τοῦ ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ κ. Τρικούπη πεζοδρομίου τενεκὲν ἡχηρότατον, ἀκτνοβολήσαντα ὅλας τὰς ἡχοῦς τῆς ἐκλογικῆς πρωτεύουσας εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν οὐς τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Αὐρον τὸ ἑσπέρα, τὸ «Ψάθινο Καπέλλο,» ἡ δημοτικὸ-τάτη τῆς θερινῆς αὐτῆς περιόδου κωμῶνία, παρασταθῆσεται ἐν τῷ θ' ἀτρῷ «Ἀπόλλωνος» ὑπὸ τοῦ Ἀλεξαδριανοῦ θιάσου καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ φίλου μας κ. Α. Λεονάρδου, ὑποστηρικτοῦ θερμοῦ τῶν θεάτρων μας διὰ μεταφράσεως κατ' ἐκλογὴν ἔργων καλῶν τὰ ὅποια φέρουσι πάντοτε ἐν ἑαυτοῖς τὸ γούρι τῆς ἐπιτυχίας.

Η ΧΘΕΣ

Εἶδατε ποτε μαθήτριαν, προετοιμαζομένην διὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς; Ὀλίγαι μόνον ἡμέραι τῇ ὑπολείπονται νόκτα καὶ ἡμέραν σκύβει ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τετραδίων τῆς, ἐπιμελῆς καὶ φιλοτιμὸς· κατέστη σκαῖα, ὠχρίασε, δὲν ὁμιλεῖ. δὲν κοιμᾶται διὰ νὰ μελετήσῃ, καὶ κοιμᾶται διὰ νὰ ζνειρευθῇ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τὴν φαντάζεται, καὶ τὰ γόνατά της λύνονται· φαντάζεται τραυλίσματα, ἀποτυχίαν, λειποθυμίαν, κόλασιν· καθικετεύει, ἀξιοὶ παρὰ τῶν γονέων της νὰ μὴ παρעρεθῶσι κατ' ἐλπίαν τὴν ἡμέραν... εἰς τὸ αἶσχος τῆς. Καὶ ὁμῶς ἀνατέλλει ἐκεῖνη μὲ τὸν ἴδιον καὶ αἱ ἄλλαι ἡμέραι ἥλιον, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς, καὶ παρουτιάζεται πρὸ τῶν δημίων της, καὶ ἐξετάζεται, καὶ ὁ τοῦ θαύματος! στέκεται ὀρθὴ εἰς τὰ πόδια της, καὶ ἀπαντᾷ τολμηρότατα εἰς τὰ ἐρωτήσεις, καὶ δὲν τρέμει ἡ φωνή της, καὶ περιδιδέπουσιν θρασέα τὰ βλέμματά της, καὶ μειδιᾷ πρὸς τοὺς γονεῖς της, καὶ ἀτακτεῖ μὲ τὰς συμμαθητρίας της, ἐπιτυχάνει, ἐπαινεῖται, τελειώνουν τὰ βράσάν της· ἐξέρχεται πτερωτῇ, ὅλη γέλοια, θύρυδος καὶ τρέλλα.

Ἄλλο. Ἐκεῖνος ὁ θεότρελλος ἐραστὴς σπαρταρᾷ, μονοῦ ἐπιληπτικὸς, ὑπὸ τὴν προσδοκίαν μιᾶς συνεντεύξεως· μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἴδῃ τὴν ἐκεῖνην του· ὦ! μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ μετρᾷ τὴν ὥραν. Ἐντὸς τοῦ τεταραγμένου ἐγκεφάλου του ὁποῖος κόσμος ἀνακινῆται λογισμῶν καὶ παραλογισμῶν! Πόσα ἔχει νὰ τῆς εἴπῃ! Θὰ εἶνε εὐγλωττος ἔννοιά της ὡς ὁ Περικλῆς, βροντερός ὡς ὁ κεραυνός, ἀτελεύτητος ὡς ὁ Δελφικὸς ἱερεὺς! καὶ ἐτι πλέον, ἂν τὴν συλλάβῃ ψευδομένην, ἂν... ἂν... ὦ! εἶνε ἑτοιμὸς νὰ γίνῃ καὶ Ὁθέλλος. Καὶ νά! ἡ ὥρα παρήλθεν, ἐφθασεν ἡ τρομερὰ στιγμή, καθ' ἣν παρίσταται ἡ παροιμιώδης συνέντευξις μεταξὺ Χίου ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένης, ἡ ἐπὶ μῆνας καθ' ἑσπέραν ἐπαναλαμβανομένη, ὁ Χιώτης ρίχνει μίαν κουμπουρίαν ὑπὸ τὸ παρὰ τοῦ τοῦ: τὸ παράθυρον ἀνοίγεται:—Ἐσὺ εἶσαι Τζανῆ;—Ἐγὼ εἶμαι Λενιώ.—Καλὴ νύκτα, Τζανῆ!—Καὶ ὁ Χιώ-

της ἀπέρχεται νὰ εὔρη τοὺς φίλους του τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του διὰ τὸ ἐρωτικὸν γλέντι του.

Αἱ ἀνωτέρω δύο παρομοιώσεις, εἶνε κἄπως τρυφερὰ δι' ὅ,τι θέλομεν νὰ παραστήσωμεν, ἀλλ' οὐχ' ἦττον ἀκριβεῖς. Ὡς ἡ μαθήτρια καὶ ὁ ἐραστὴς, πολυκύμαντος ὑπῆρξεν ἡ φετεινὴ ἐκλογικὴ κίνησις, ἀπειλοῦσα κατὰ λογικὴν συνέπειαν τρικυμιώδῃ καὶ δεινῇ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. Αἱ φρενιπιδῶδες διαδηλώσεις τοῦ φρονήματος ἐκάστης φατρίας, ἡ λυσσαλέα κατὰ τῶν τοίχων καὶ τῶν δένδρων ἐπιδρομὴ τῶν δελτίων τῶν υποψηφίων μας, αἱ θορυβώδεις ἀμαξοδρομαὶ ἐνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ὕβριστικαὶ παρελάσεις, ἡ κοινωνικὴ ἀντιθεσις τῶν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς διαμαχομένων, αὐτὸς ὁ ἐν μέσῃ ὁδῷ, πιστῶς χορευθεὶς συρτὸς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς κερκμουζας καὶ τὰ ζήτω ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος δημάρχου, αἱ ὕβρεις, αἱ ἀστραπαὶ τῆς δημοσιογραφίας, καὶ τῆς ρυπαρογραφίας αἱ ἀναθυμιάσεις, καὶ τὸ κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου μιᾶς εὐωνόμου πρωτευούσης αἰσχος ἐπὶ ἀγοραπωλησίᾳ, αἱ ἐξ ἐφόδου ἀλώσεις ἢ παραδόσεις σημαίων, οἱ τραυματισμοὶ, ὁ θάνατος, μία πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ὑπὲρ τοῦ Κουμπάκη διαχύσεως ἡ τραγικὴ λύσις διὰ ποδοπατημάτων τῆς σημαίας του, καὶ ἄλλα εἰστί, — ἦσαν εἰκόνες, ἀπολαύσεις, μελαῖδες, πρωτοφανεῖς διὰ τὰς Ἀθήνας, προυκάλουν τὸ ἄλγος τῶν φρονίμων, καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἐφημερίδων, καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τὰ πρῶτα κρούσματα μείζονός τινος καὶ σκοτεινοτέρως ἀνωμαλίας, τῆς ὁποίας στάδιον φυσικώτατα ἠδύνατο νὰ ἦνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ὅχι μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πλείσταῖς ἐπαρχίαις ὁ διαδηλούμενος ἐκτακτος ἀναδρασμός εἰς συμπλοκάς καὶ πληγὰς καὶ φόνους μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν υποψηφίων δημάρχων εὐλόγως παρείχον ἀφορμὴν πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐπίτασιν τῶν ἀνησυχιῶν. Ὅταν αἱ ἀψιμαχίαι εἶνε τοιαῦται, ποῖος θ' εἶνε ὁ τελικὸς ἄγῳν ! Ἀ! δὲν θ' ἀπεράσῃν ἔτσι αἱ φετεινὰ ἐκλογαί !

Ἐν τούτοις ἡ χθεσινὴ Κυριακὴ ἦτον ἡ θορυβωδέστερα, ἀλλὰ καὶ ἡ γλυκυτέρα τῶν πανηγύρεων — ἡ γλυκυτέρα, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς φυσιογνωμίας· διότι δὲν ἀγνοοῦμεν τί φαρμάκι ἐπότισε μερικοὺς... — ἐξημέρωσε καὶ ἐβασίλευσεν ὡς λεπτὸν εἰρωνικὸν φιλοσόφου μειδίσμα, ὡς φαῖδρός ἀλαλαγμὸς λούστρου. Ἐκεῖνοι οἱ ἀντίθετοι ἡλεκτρικοὶ σπινθῆρες — τῶν κομμάτων, οἵτινες συναντῶμενοι ἠδύνατο νὰ ἐκτραγῶσιν εἰς ἀστραπάς — καυγάδων, ὅχι μόνον εὐρίσκοντο εἰς διηνεκὴ συνάντησιν, ἀλλ' ἀκαταπαύστως συνεπιζόντο πρὸ τῶν τόπων τῆς ψηφοφορίας, καὶ συνηνοῦντο ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στέγην ἐκλογεῖς, καὶ ἐκλέξιμοι καὶ ἀντιπρόσωποι, χωρὶς νὰ διαταραχθῇ τὸ παράπαν ἡ ἐμμελὴς τάξις τῶν πιπτόντων ἐντὸς τῆς κάλπης σφαιριδίων, ὑπὸ μακρὰν παράταξιν μεταξὺ τῶν διαμαχομένων, οὐχὶ ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων καὶ ἀγριοτήτων, ἀλλὰ χαριεντισμῶν, καὶ ἀστειοτήτων, καὶ σαρκασμῶν, σύμπαθάν ἐκ τῶν προτέρων συλλυπητηρίων, καὶ ἀπειλῶν τενεκεδοφορίας. Οὐδέποτε ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ πάντων αἱ γειτονικαὶ πρὸς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα συνοικίαι παρίστων ζωνοτέραν, ἀλλὰ καὶ μάλλον ἄκακον ὄψιν· τὰ μαγεῖρεα ἐπεδείκνυν τὴν ἐπιμελεστέραν μαγειρικὴν των εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῶν θαμῶνας βασιλεῖς τῆς ψήφου συνήπτοντο ἐπιγραμματικοὶ ἀκροβολισμοὶ μεταξὺ παροδιτῶν καὶ τῶν καθημένων πρὸ τῶν ἐργαστηρίων των· αἱ δὲ κυματίζουσαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου στιλπνούμεναι Μελαδικαὶ καὶ Σούτσειοι σημαῖαι, ἐσεῖοντο ἐν ὁμοίῳ ρυθμῷ, ἀντικρὺ ἢ πλησίον ἀλλήλων κρεμάμεναι, ὥσάν ἀπηνυθμέναι καὶ ἀνεξίκακοι, συνεννοοῦντο

πλέον φιλικῶς. Ὅπου γρίλλια εἰς παράθυρα, καὶ σκιὰ πρὸ ἐξωθύρας, ἐκεῖ τὰ δροσερώτατα θηλυκὰ τῆς Πλάκας ἢ τοῦ Ψυρρῆ ἀνεφάνοντο ἢ στοιχηδὸν παρατεταγμένα παρέμενον· καὶ ἤκουες ἐκεῖ ἐνδιαφέρων καὶ φανατικὸν ὑπὲρ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ δεῖνα, καὶ διανομὰς ψηφιδελτίων, καὶ ἐρυθήματα καὶ παλμοὺς ! Καὶ ὅτε τέλος ὁ ἥλιος ἡτοιμάζετο νὰ κλίνη πρὸς δύσιν, καὶ ἡ ἐκλογὴ πρὸς τὴν ἀνυχτολὴν τοῦ δημάρχου, ἡ πόλις ἤρξατο μεταβαλλομένη εἰς μεγάλην ρακέταν ἐνθουσιασμοῦ ἐκραγεῖσαν αἶφνης κατὰ μυρίας διακλαδώσεις ὑπὲρ τοῦ ἀνατέλλοντος βασιλέως τῶν βασιλέων Σούτσου. Ποῦ εὐρέθη ἐκεῖνος ὁ πλοῦτος τῶν αὐτοσχεδίων ἐπιγραμμάτων, ἄτινα ἀπὸ παντὸς ὁμίλου, ἀπὸ πάσης ἀμάξης, μαζὺ μὲ τὸν θόρυβον τῶν ζήτω καὶ τὰ πυρὰ τῶν φωσφόρων, ἐτραγουδοῦντο καὶ διεσπείροντο ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ.

Οἱ τοῖχοι τῶν ναῶν, κατὰστικτοὶ ἀπὸ τὰ χαρτῖα τὰ ποιητικὰ τῶν υποψηφίων δημάρχων καὶ συμβούλων· σπαίνως ἐπιθέτει τὴν κυρίαρχον χεῖρά της τις ἡ πολιτεία ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ πάντοτε ρυπαρὰν μαρτύριον τὸ κακὸν τὸν ὁποῖον ἐπιφέρει εἰς τὴν ἀσπίλον σεπτότητα τῶν ναῶν ἡ ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν. Εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον ὑπερῶν τῆς ἐξωθύρας τοῦ ναοῦ εἶνε ἐξωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τοῦ ὁμωνύμου ἁγίου ὀργίλος, ἐπὶ τοῦ ἵππου του μὲ τὸ ἀκόντιον τεταμένον φαίνεται ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ξεσχίζων τὰ βέδηλα ἐκεῖνα χαρτῖα καὶ σκορπίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς θρασεῖς ὕβριστάς του. Πρὸ τῆς θύρας αἰωνία συνώθησις καὶ πάλη· εὐδαίμονες οἱ μαχόμενοι ὑπὸ σκιάν, καὶ υπερήφανοι οἱ ὑπομένοντες ὑπὸ τὸν ἥλιον. Δροσερωτάτην περιόχην εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του παρέχει τὸ Μεγα Μοναστήρι μὲ τὰ δένδρα, τὰς ροδοδάφνας, καὶ τὰς πιπεριάς του. Στασίδιχ καὶ εἰκονοστάσια πεταγμένα ἔξω, πρὸς ἄνετον τοποθέτησιν τῶν καλπῶν. Εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, φοβερὰ ἐν δὲς κατὰ τῆς θύρας, καὶ σπασίματα γυαλίων. Ἡ Ζωὸς Πηγὴ διεκρίνεται διὰ τὸ ἀρεσιμάνιον τῆς φρουράς, οὐσα ἡ ἀντιθεσις τῆς Μητροπόλεως, ἥτις ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ δέχῃται καὶ Κυρία, χάρις εἰς τὰς ἐξαιρέτως φιλοφρονητικὰς διαθέσεις τῶν ἐν αὐτῇ φρουρῶν. Πρὸ τῆς σχολῆς τοῦ Καρχαμάνου, βοή καὶ διαμαρτυρήσεις τοῦ κυριάρχου λαοῦ ἐναντίον τῶν μέτρων τῆς Ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ πρόεδρος ἀναγκάζεται νὰ δημηγορῇ πρὸς τὸ πλῆθος. Ἐνίοτε ἐπιφαίνεται εἰσερχόμενος ἢ ἐξερχόμενος ἀπὸ τμήματος τινος, περισκεμμένος καὶ καθήδρως υποψήφιος τις ἐκ τῶν δημάρχων· τὸν περικυκλοῦσιν οἱ φίλοι του, καὶ τὸν περιστοιχοῦσιν οἱ λούστροι· τὸν παρατηροῦσιν ὅλοι ὡς περιεργον ζῶν. Μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὅποιονδήποτε ἡρώτας περὶ τοῦ υποψηφίου του, θὰ σοὶ ἀπῆντα : « ὦραϊα, περίφημα ! » Αἱ κάλπαι τεταγμέναι καθ' ὅλα τὰ γεωμετρικὰ σχήματα ἀποτελοῦσιν εὐθείας, τεθλασμένας, ἡμικύκλια, ὀρθὰς καὶ ὀξείας γωνίας· οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκθειάζουσι τὰς ἀρετὰς τῶν υποψηφίων των, ὡς οἱ μανᾶβηδες τὰ προϊόντά των.

Μετὰ μεσημβρίαν ἄρχεται διαδιδόμενη ἡ νίκη τοῦ Σούτσου· οἱ Μελαῖδες ἐν τούτοις φαίνονται ἀντέχοντες ἀκόμη. Μερικοὶ ψιθυρίζουν ὡς δῆμαρχον τὸν Φρεαρίτην· ἄλλοι συγκατανεύουν νὰ παραδεχθῶν τὸν Σούττον, ἀλλὰ μετὰ κρατερὸν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἀγῶνα, μόλις διασωζόμενον. Μὲ τὸ βασιλευμα τοῦ ἡλίου ἡ Φῆμη προηγεῖται διασαλπίζουσα τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τότε πτεροῦνται οἱ πόδες, ἀνοίγονται ἀκατάσχετα τὰ στόματα εἰς δοξολογίας καὶ νικητήρια, παντοῦ ξεφυτρώνουν Σούτσοι, καὶ εἰς κάθε κύκλον χαριτωμένον κέντρον τῶσων καὶ τῶσων ἦδη ἀποκαλυπτομένων καὶ ἀφηγουμένων ἀνεκδότων εἶνε ὁ παρὰς τοῦ οἰκτρῶς ἀπστυγχανόντος υποψηφίου. . .

Περὶ ὧραν ἐνάτην ἢ πρό τῶν διχόφων τμημάτων κίνησις εἶναι εἰς τὸ ζηνθ τοῦ προίγους αὐτῆς. Ἀναμένεται μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψήφων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ὁ Σούτσος. Προκαταβολικῶς καίνοισι περίξ μερικαὶ ρετσίναις, καὶ ροκέται δισχίζουσι τὸν αἰθέρα. Αἱ ἐρωταπικρίσεις μεταξὺ τῶν παρισταμένων πέρνουν καὶ δίνουν. Ἀφικνοῦνται ὁμιλοὶ ἐξ ἄλλων τμημάτων, ἀνακοινούντες ἀποτελέσματα. Τὸ πεδῖον μένει ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν Σουτσίτων. Ὁ Καλλιφρονᾶς ἔρχεται δεύτερος, ἡ ἐκλογὴ ἐτίμησε τὸν τοπισμόν, κατὰ τὴν φράσιν τῶν ὁ Μελάς τέταρτος! Ἀποκαλύπτονται ὅλον ἐκ τῆς κρύπτας τῶν τενεκέδες φιλοκάλως διεσκευασμένοι εἰς σταυροὺς καὶ εἰς ἰστέρας· λογαριάζονται τὰ γλέντια τῆς αὔριον ἀπὸ κερδισμένα στοιχήματα. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου ἐπικρατεῖ ὁ τρολλότερος ἐνθουσιασμός· χειροκροτήματα, ριέται, ἐξώσται φορτωμένοι ἀπὸ γυναῖκες, θριαμβευτικαὶ ἀμαξοδρομίαι παρασκευάζονται, καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἀντηγεῖ ἡ ἀναρῶνσις: «Ζήτω οἱ λούστροι!» ὡς σύνθημα σαρκασμοῦ καὶ εἰρωνείας. Εἰς ἕκαστον ἐκφονούμενον ἀποτέλεσμα, βροντῇ ἐμπνευμένη ἀντηγεῖ περίξ, καὶ προσφώνων ἀνταύγεια διαχύνεται, μία εὐφρολογία λούστρου ἐξακουεταί, ἐν δηκτικώτατον τραγουδάκι ἀναπνῆδᾷ. Καὶ ἐξ ὅλων τῶν τμημάτων πεζοὶ καὶ ἀμαξοδρομοὶ διευθύνονται καὶ διαγκωνίζονται πρὸς ἓν μέρος:

Πρὸς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου. Ἐκεῖ ἐγένετο τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! λαμπάδες ἔκαιον εἰς τὰ παράθυρα, καὶ ὀφθαλμοὶ λαμποκοποῦντες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν διεκρίνετο φωταγωγημένων τὸ γραφεῖον τῶν Νέων Ἰδεῶν πορφυρᾷ, κυανῇ, ἰόχρους ὁμίχλῃ διαχύνεται εἰς τὰ περίξ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ τῶν παρ' αὐτὴν. Ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ κ. Σούττου τὰ πάντα κατεληγμένα, αὐλῇ, διάδρομοι, δωμάτια, κλίμακες, μέχρι καὶ τῶν κεράμων τῶν παρακειμένων οἰκίσκων. Ὁ κ. Σούτσος εὐχαριστεῖ ἀπὸ τοῦ

ἐξώστου τοὺς ἐκλογεῖς του, διότι ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἀγοράζονται. Δύο ὑπερμεγεθεῖς στεφανοὶ εἶνε κατατεθειμένοι ἐπὶ τραπεζῆς. Καὶ τρίτος, τριτμέγιστος οὐός, ἐκ μυρτοκλάδων προσκομίζεται μὲ τὴν ἐξῆς λακωνικὴν προσφώνησιν:

— Οἱ λούστροι τὸν προσφέρουν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον!
Καὶ τέταρτος, ἀνθόπλεκτος· Ὁ Δήμαρχος προπίνει ὑπὲρ τῶν λούστρων τῶν οἱ ἄλλοι λούστροι ἀναμένουν νὰ λάβουν τὰ συχαρίκια τῶν, ζουρνάδες ἀνακρούονται καὶ μετ' αὐτοῦ; αὐτοσχέδιοι ὑπὸ 4—5 ὀργάνων ὀρχήτται. Νέοι ἔρχονται νὰ συγχαροῦν τῷ δήμαρχῳ, οἱ μειναντες δὲν ἀποχωροῦσιν, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός καθίσταται ἀνοικονόμιτος. Καὶ νὰ εὐρεθῇτε ἐξαφνα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μελά! Εἶνε ἀκόμη ἀνοικτὰ τὰ παράθυρά του, ἀναδίδοντα μεγαγολικὸν τι ἡμίφως.

Ἀπ' ἐξωσιωνηλοὶ τινεῖς ὁμιλοὶ ἰκόνη παρέμενον. Παρέκει παραυλάττουσιν ἐπιπλοὶ σκοποὶ. Ἡ μορφή τοῦ ὑποψήφου ἀνέραν ἔφ' ἐνός παραθύρου διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἴσως ὀλίγω καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον τόσο θὰ ποθῇ. Αἴρνης—καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἀντιγράφωμεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου—ἀριστερόθεν ἐπὶ τῆς παρακειμένης ὁδοῦ ἀκουεταί δξύτατος καὶ παρατενόμενος ἤχος βαρέος τενεκέ κυλιόμενου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ ὑποψήφιος στρέφει τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἡσυχίας ἀφίεται εἰς τὸν δρομαῖως σπεύσαντα ἐπιπλον φρουρόν. . . Μετὰ τινος ὥρας τὸ μέγαρον τοῦ κ. Μελά, ἐρμητικῶς κεκλεισμένον, σκοτεινότερον, εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν συνήθη βαρεῖαν καὶ ἀριστοκράτιδα ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ ὄψιν. Τὸ δὲ πρῶτ' ἤκούετο τὸ πλατάγγμα δεινοῦ σφουγγαρίσματος.

Μόνον ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φρεαρίτου τηρεῖ ἐτι ἀνοικτὰς τὰς δύο πτέρυγας τῆς, ὡς νὰ τὰς ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τῆς ἐλπίδος. . . δὲν εἶχον καταφθάσει ἐτι ὅλα τὰ ἀποτελέσματα.

Ὁνουλουλοῦ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 543)

—Εἴσθε τρελλοὶ!

—Τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως, διὰ τῶν ἀλλοκότων ἰδεῶν μου, εὗρισκω τὸ μέσον νὰ καθωραίσω τὸν βίον μου, δηλαδὴ ν' ἀπομακρύνω τὴν πληξίν ἀπ' αὐτοῦ. Ὅταν εὗρισκωμαι ἐν μέσῳ τῶν φίλων, ὅλων εὐθύμων συντρόφων, νομίζετε ὅτι διασκεδάζω; Οὐχί, οὐχί. Προσεγγίζω τὰ χεῖλη μου εἰς ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα εἰς ἐμέ ποτήρια, χωρὶς νὰ διψῶ· μελῶ, χωρὶς νὰ ἔχω ἐπιθυμίαν αἱ γυναῖκες αὐταί, ἃς ὑπολαμβάνετε θελκτικὰς εἶναι ὠραῖαι, βεβαίως, ἀλλὰ μὲν πλεσίον τῶν ψυχρῶς ὡς τμήμα πάγου. Τὸ πολὺ ἰνδοπέπερ· προξενεῖ ἀηδίαν. Ἡ μέθη, ἢ ἐπιζητοῦσιν, εἰς τὸν κημπανίτην, εἰς τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ, εἰς τὰ ἡδονικὰ βλέμματα, εἰς τὰς θερμὰς θωπείας, δὲν εἶναι

ἀνταξία ἐκείνης, ἣν εὗρισκει τις ἐν τῇ ὄνειροπολήσει, ἐν ἰδανικῷ. "Ὁ! τὸ ἰδανικόν! Ποῦ εἶναι; ἐν τῇ ὄνειροπολήσει. Ἰδοὺ δὲ διατὶ ὄνειροπολῶ πάντοντε, βαρόνε. Ἡ ὄνειροπόλησις μὲ παρασύρει ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς καὶ μεταβαίνω, μεταβαίνω... ἡδῶς κατακυλινδούμενος εἰς ἀγνώστους κόσμους, ἰστάμενος καθ' ὅδον μόνον ὅπως συλλέξω τινὰς τῶν προσφιλεστέρων μοι ἀναμνήσεων, ζητῶν πάντοτε, οἶμοι! ὅτι δὲν εὗρισκω ποτὲ, μέχρις οὔ, μὴ ἀντεχουσῶν πλέον τῶν πτερύγων, ἢ ὄνειροπολήσις ἀφίνει με νὰ πέσω εἰς τὴν πραγματικότητα.

—Δὲν ἤξευρα ὅτι εἴσθε ποιητὴς Πέδρο.

—Τί τὰ θέλετε, βαρόνε, ἔχω ὅλας τὰς ἐλλείψεις! Εἴτα μεταβάλλων τόνον αἰφνης.

—Βαρόνε, ὑπέλαβεν, ἡ νεᾶνις αὕτη;

—Τί λοιπόν;

—Δὲν μοι εἶπτε πολλάκις ὅτι οὐδὲν μοι ἀρνεῖσθε καὶ ὅτι προθύμως θὰ μοι ἐδίδετε πᾶσαν ἐξήγησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου;

—Ἀληθῶς.

—Βαρόνε, δότε μοι τὴν γυναῖκα ταύτην.

—Μίαν φωτογραφίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχῆ;

—Οὐχί, οὐχί, δὲν σὰς ζητῶ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου παριστᾷ τὰ ὠραῖα χαρακτηριστικά.

Ὁ Δεσιμαῖζ ἀνεπήδησε κάτωχρος.

Ὁ βραζιλιανὸς προσέβλεψεν αὐτὸν μετὰ φλογεροῦ βλέματος.